

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
2. august 2001 *

I sag T-111/01 R,

Saxonia Edelmetalle GmbH, Halsbrücke (Tyskland), ved Rechtsanwalt
P. von Woedtke,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og V. Di Bucci,
som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning K(2001) 1028 af 28. marts 2001 om Forbundsrepublikken Tysklands statsstøtte til EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (nu Lintra Beteiligungsholding GmbH, holdingselskab for Zeitzer Maschinen, Anlagen

* Processprog: tysk.

Geräte GmbH; LandTechnik Schlüter GmbH; ILKA MAFA Kältetechnik GmbH; SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH; SKL Spezialapparatebau GmbH; Magdeburger Eisengießerei GmbH; Saxonia Edelmetalle GmbH og Gothaer Fahrzeugwerk GmbH),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Kommissionen traf den 28. marts 2001 i medfør af den procedure, der er omhandlet i artikel 88 EF, beslutning K(2001) 1028 om Forbundsrepublikken Tysklands statsstøtte til EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (nu Lintra Beteiligungsholding GmbH, holdingselskab for Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH; LandTechnik Schlüter GmbH; ILKA MAFA Kältetechnik GmbH; SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH; SKL Spezialapparatebau GmbH; Magdeburger Eisengießerei GmbH; Saxonia Edelmetalle GmbH og Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (herefter »beslutningen«), hvori en del af støtten blev erklæret for uforeneligt med fællesmarkedet.

- 2 Ifølge beslutningens artikel 2 udgjorde denne del af støtten 34,978 mio. tyske mark (DEM).
- 3 Kommissionen pålagde ved beslutningens artikel 3 Forbundsrepublikken Tyskland at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at kræve beløbet på 34,978 mio. DEM tilbagebetalt af Lintra Beteiligungsholding GmbH og dets datterselskaber, herunder sagsøgeren. Hvad særligt angår sagsøgeren drejer det sig om en solidarisk hæftelse med Lintra Beteiligungsholding GmbH for tilbagebetalingen af 3 195 559 DEM plus påløbne renter.
- 4 Forbundsrepublikken Tyskland indledte proceduren for tilbagesøgning af de omhandlede beløb. Den krævede således ved skrivelse af 17. april og 9. maj 2001, at sagsøgeren tilbagebetalte beløbet på 3 195 559 DEM plus 907 406,47 DEM i renter.
- 5 Sagsøgeren har den 23. maj 2001 i medfør af artikel 230 EF anlagt sag for Retten med påstand om, at beslutningen annulleres.
- 6 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 14. juni 2001 har sagsøgeren ligeledes indbragt den foreliggende begæring om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen. Begæringen henviser til artikel »243 EU«.
- 7 Kommissionen har den 2. juli 2001 fremsat sine bemærkninger til begæringen.
- 8 Den 10. juli 2001 har sagsøgeren uopfordret fremsat supplerende skriftlige bemærkninger til Kommissionens bemærkninger. Retten har besluttet at lade

sagsøgerens nye bemærkninger indgå i sagen, og Kommissionen har reageret på disse ved at indlevere supplerende bemærkninger den 12. juli 2001.

- 9 Retten finder på grundlag af de foreliggende oplysninger, at den er i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler, uden at det er nødvendigt at høre parternes mundtlige indlæg.

Retlige bemærkninger

- 10 I medfør af bestemmelserne i artikel 242 EF og 243 EF, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF, Euratom af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.
- 11 I henhold til artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal begæringer om foreløbige forholdsregler angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at de begærede foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således at en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke kan tages til følge, når en af betingelserne ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.2.1999, sag T-211/98 R, Willeme mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 15, og II, s. 57, præmis 18). I sådanne sager foretager Fællesskabets retsinstanser i givet fald også en afvejning af de berørte interesser (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29.6.1999, sag C-107/99, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4011, præmis 59).

- 12 I forbindelse med denne samlede vurdering råder Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler over et vidt skøn og kan frit under hensyn til sagens særegenheder afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger dem at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17.12.1998, sag C-363/98 P(R), Emesa Sugar mod Rådet, Sml. I, s. 8787, præmis 50).

Formaliteten

Parternes argumenter

- 13 Kommissionen har i en indledende bemærkning, uden at den formelt har rejst en formalitetsindsigelse, gjort opmærksom på, at sagsøgeren indgav sin begæring i henhold til artikel 243 EU i stedet for artikel 242 EF. Kommissionen har gjort gældende, at henvisningen til EU-traktaten åbenlyst er ukorrekt, idet denne traktat ikke har en artikel 243, hvilket betyder, at det sikkert kun kan handle om artikel 243 EF. Kommissionen har endvidere gjort gældende, at artikel 243 EF ikke regulerer udsættelse af gennemførelsen af en anfægtet retsakt i forbindelse med et særligt søgsmål, men bemyndiger Domstolen til at foreskrive foreløbige forholdsregler. Ifølge Kommissionen giver begæringen mest indtryk af, at sagsøgeren i virkeligheden søger at opnå en udsættelse af gennemførelsen af beslutningen i medfør af artikel 242 EF.
- 14 Kommissionen har følgelig gjort gældende, at sagsøgeren ikke har en interesse i, at beslutningen annulleres i forbindelse med hovedsagen. Hvis Retten giver sagsøgeren medhold, skal Kommissionen nemlig træffe en ny beslutning, hvori den kun ville kunne konstatere, at Lintra Beteiligungsholding GmbH's datterselskaber hæfter solidarisk for hele gælden, således at sagsøgeren vil hæfte for tilbagebetalingen af støtten med et meget større beløb. Det følger heraf, at begæringen om foreløbige foranstaltninger ikke kan tages til følge, idet det søgsmål, hvorpå den hviler, må afvises.

Rettens bemærkninger

- 15 Det er åbenlyst — som Kommissionen har anført — at begæringen om foreløbige forholdsregler må læses således, at den ikke støttes på artikel 243 EU, der ikke eksisterer, men derimod på artikel 243 EF. Uanset at artikel 242 EF udtrykkeligt bestemmer, at Domstolen kan udsætte gennemførelsen af en anfægtet retsakt, således som det er begæret i denne sag, er det i øvrigt ikke udelukket, at artikel 243 EF også kan anvendes som retsgrundlag for en sådan begæring.
- 16 Efter fast retspraksis bør problemet om hovedsagens antagelse til realitetsbehandling som hovedregel ikke undersøges under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når det imidlertid, som tilfældet er i denne sag, gøres gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det være nødvendigt, at der fremlægges omstændigheder, som godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning alligevel kan antages til realitetsbehandling (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16.10.1986, sag 221/86 R, De Europæiske Højrepartiers Gruppe og Front National mod Parlamentet, Sml. s. 2969, præmis 19, og den 27.1.1988, sag 376/87 R, Distrivet mod Rådet, Sml. s. 209, præmis 21, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 25.11.1999, sag T-222/99 R, Martinez og de Gaulle mod Parlamentet, Sml. II, s. 3397, præmis 60).
- 17 Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren har en retlig interesse i søgsmålet, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren ved beslutningen pålægges en solidarisk hæftelse for tilbagebetalingen af et beløb på 3 195 559 DEM, plus påløbne renter. Det følger heraf, at sagsøgeren har en interesse i, at retsakten annulleres. Kommissionens argument om, at den nye beslutning, der måtte træffes, såfremt sagsøgeren fik medhold i hovedsagen, nødvendigvis vil være mindre gunstig for sagsøgeren, kan ikke tages til følge. Kommissionen kan ikke allerede nu fastsætte indholdet af den retsakt, som det måtte påhvile den at vedtage, hvis sagsøgeren gives medhold i hovedsagen.

- 18 Da det ikke kan udelukkes, at hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, skal betingelsen om uopsættelighed undersøges.

Uopsættelighed

Parternes argumenter

- 19 Sagsøgeren har begrænset sig til at anføre følgende til støtte for sin begæring om udsættelse af gennemførelsen:

»1. Under henvisning til den anfægtede beslutning fra sagsøgte pålagde BVS ved skrivelse af 17. april 2001 (bilag K2) og 9. maj 2001 (bilag K1) sagsøgeren inden for en begrænset tidsfrist at tilbagebetale et beløb på 3 195 559 DEM plus påløbne renter på 907 406,47 DEM.

Den uopsættelighed, der er nødvendig for afsigelsen af en kendelse om udsættelse af gennemførelsen, følger af BVS' skrivelser. Der er en reel fare for, at BVS vil forsøge at inddrive det beløb, som den har forlangt tilbagebetalt, enten ad administrativ vej eller ved en selvstændig retssag mod sagsøgeren. Sagsøgeren vil i begge tilfælde forsvare sig. Sagsøgeren nægtede allerede ved skrivelse af 16. maj 2001 direkte over for BVS at opfylde dennes fordring. Det bør alene af hensyn til de omkostninger, der er forbundet med sagen, undgås, at den fortsætter.

2. Uopsætteligheden fremgår af de vedlagte skrivelser fra BVS.

Det vil tilføje sagsøgeren betydelig skade at gennemføre de foranstaltninger, som BVS henviser til. Beløbet på omkring fire mio. DEM sætter sagsøgeren i betydelige vanskeligheder. I henhold til de oplysninger, som vi ligger inde med, er sagsøgeren ikke i stand til at rejse dette beløb, uden at den bringer sin overlevelse i fare. Dette er en uoprettelig skade.

Betaling af det fordrede beløb medfører en konkret fare for sagsøgerens overlevelse.«

- 20 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at selskabet risikerer at lide en alvorlig og uoprettelig skade, såfremt gennemførelsen ikke udsættes som begæret. Kommissionen har i indlægget af 12. juli 2001 vedrørende sagsøgerens indlæg bl.a. understreget, at sagsøgeren ikke har bestridt Kommissionens analyse vedrørende uopsættelighed, der er indeholdt i Kommissionens indlæg af 2. juli 2001.

Rettens bemærkninger

- 21 Det fremgår af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den part, der har fremsat begæring om den foreløbige forholdsregel, udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Denne part skal dokumentere, at vedkommende ikke kan afvente afgørelsen i hovedsagen, uden at blive påført en sådan skade (kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1998, sag T-73/98 R, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2769, præmis 36, og den 20.7.2000, sag T-169/00 R, Esedra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2951, præmis 43, og kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 14).

- 22 Selv om det med henblik på at godtgøre, at der foreligger en sådan skade, ikke er nødvendigt, at det godtgøres, at der er absolut vished for, at skaden indtræder, idet det er tilstrækkeligt, at skaden kan forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, skal sagsøgeren ikke desto mindre fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der skal begrunde, at der er udsigt til en sådan alvorlig og uoprettelig skade (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.12.1999, sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 67, den 25.7.2000, sag C-377/98 R, Nederlandene mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 6229, præmis 51, og kendelsen i sagen Grækenland mod Kommissionen, præmis 15).
- 23 I den foreliggende sag har sagsøgeren gjort en økonomisk skade gældende. Det bemærkes i den forbindelse, at det — som Kommissionen har gjort gældende — følger af fast retspraksis, at en økonomisk skade i princippet ikke kan betragtes som uoprettelig eller blot vanskeligt oprettelig, hvis der senere kan betales økonomisk erstatning herfor (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.10.1991, sag C-213/91 R, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5109, præmis 24, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-70/99 R, Alpharma mod Rådet, Sml. II, s. 2027, præmis 128).
- 24 Det følger af disse principper, at den begærede udsættelse kun er begrundet under de i sagen foreliggende omstændigheder, såfremt det må antages, at sagsøgeren vil befinde sig i en situation, hvori selve selskabets overlevelse er i fare, hvis en sådan foranstaltning ikke træffes.
- 25 I denne sag bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt det mindste bevis vedrørende selskabets økonomiske situation. Selskabet har blot, uden at anføre en begrundelse, erklæret, at tilbagebetalingen af den omhandlede del af støtten vil bringe selskabets overlevelse i fare, såfremt gennemførelsen ikke udsættes. Det fremgår derimod af de dokumenter, som Kommissionen har fremlagt som bilag til sine indlæg, og som ikke er blevet bestridt af sagsøgeren i dennes indlæg af 10. juli 2001, at koncernen Vereinigte Deutsche Nickel-Werke AG, der den 13. juni 1997 opkøbte sagsøgeren, har en betydelig økonomisk styrke, som umiddelbart synes at gøre den i stand til at tilbagebetale den omhandlede del af støtten.

- 26 Det skal hertil understreges, at det fremgår af samme dokumenter, at hverken sagsøgeren eller koncernen synes at befinde sig i en vanskelig økonomisk situation. Det fremgår af årsberetningen for 2000 og af en pressemeddelelse fra den omhandlede koncern, at dennes overskud steg fra 48,9 mio. DEM i 1999 til 64,3 mio. DEM i 2000, hvilket svarer til en stigning på 31,5%. Det fremgår også af beretningen, at sagsøgeren i 2000 havde en omsætning på 312 mio. DEM, hvilket svarer til en stigning på 86,8% i forhold til omsætningen det foregående år, der var på 167 mio. DEM.
- 27 Der skal erindres om, at der ved vurderingen af sagsøgerens økonomiske situation i forbindelse med undersøgelsen af selskabets økonomiske levedygtighed kan tages hensyn til navnlig de forhold, der karakteriserer den koncern, som sagsøgeren er tilknyttet via sine aktionærer (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.4.1998, sag C-43/98 P(R), Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 1815, præmis 36, kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.12.1997, sag T-260/97 R, Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. II, s. 2357, præmis 50, og den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 155, bekræftet ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.11.1999, sag C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. I, s. 8343, præmis 67).
- 28 Da sagsøgeren på ingen måde har understøttet sine erklæringer om den uoprettelige skade, der ville følge af beslutningens gennemførelse, er betingelsen vedrørende uopsættelighed ikke opfyldt. Det skal i den forbindelse understreges, at Retten under en sag om foreløbige forholdsregler ikke er forpligtet til af egen drift at afhjælpe en sådan bevismangel.
- 29 Begæringen om foreløbige forholdsregler må derfor afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om betingelsen vedrørende fumus boni juris er opfyldt.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 2. august 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident